

LAURA
TAYLOR
NAMEY

Retete
Cubaneze
pentru o
inimă
frântă

Traducere din limba engleză de
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINTEENS

Pentru Hidelisa Victoria, curajoasa și frumoasa mea mamă

*Dacă găsești zahăr nedizolvat pe fundul ceștii tale de ceai,
cineva e topit după tine.*

Superstiție

Apropo, mañana nu înseamnă „mâine”.

Înseamnă „nu astăzi”.

Billy Collins

1

SPUNE-I CUM VREI! VACANȚĂ. UN CADOU PENTRU ABSOLVIREA liceului. Poate chiar o evadare. Știu doar că sunt mai departe de Miami decât am fost vreodată.

Mă aflu aici pentru că Remediul Cubanez nu și-a făcut efectul. Este vechi de când lumea și seamănă cu o rețetă. Deși e posibil ca ingredientele să varieze de la o familie la alta, scopul e mereu același: dacă suferi din dragoste, familia ta o să te ajute să-ți revii. Doar că mormanele de mâncare și familia nu au reușit să-mi aline durerea, în schimb, la fel ca într-un scenariu dintr-o telenovelă pe care o urmărește *Mami*, m-au păcălit.

— Următorul, vă rog! zice ofițerul vamal de la aeroportul Heathrow din Londra și îmi face semn să înaintez. Scopul vizitei dumneavoastră, domnișoară? mă întreabă după ce-i înmânez pașaportul.

Trec două secunde, patru, și apoi îl mint în față.

— Sunt în vacanță.

Tac pentru că una dintre gazdele mele din vara asta, Spencer, mă așteaptă, iar eu urmează să fiu percheziționată a doua oară.

Dar, *Dios*¹, ce mult îmi doresc să mă iau de ofițerul ăsta și să-mi bag picioarele în toată ziua asta! Abia mă abțin să nu mă apropii de uniforma lui elegantă albastră și să-i spun printre dinți: „Sunt aici! Căci nu doar c-a murit cea mai iubită *abuelita*² a mea, dar, la două luni de la decesul ei, cea mai bună prietenă a mea m-a abandonat, iar iubitul pe care-l aveam de trei ani m-a părăsit chiar înainte de bal. E Trifecta, tripla nenorocire, cum îi spun eu. Din câte se pare, nu depășesc situația destul de repede, așa că ai mei m-au trimis aici ca să «mă răcoresc». N-am vrut să vin în Anglia ta, dar *Mami* a apelat la cel mai grozav tertip dintre toate, mai puternic și decât produsele de patiserie cu guave și alte remedii cubaneze pentru o inimă frântă. A apelat la *Abuela*. Așadar, ca să-ți răspund la întrebare, nu-s aici cu vreun scop anume.”

Pac! Ofițerul îmi ștampilează pașaportul și-l împinge spre mine.

— Ședere plăcută!

Ba pe naiba!

Două ore mai târziu, după o călătorie aproape liniștită cu autobuzul și una total liniștită cu taxiul, șoferul ne lasă într-un loc pe care l-am văzut doar în fotografii. Din nefericire, au uitat să adauge lumina soarelui. Tremur sub un cer cenușiu în timp ce Spencer se chinuie să-mi scoată cele două valize mari din portbagaj.

Așadar, aici e Winchester din comitatul Hampshire, Anglia.

Traversez strada îngustă și mă apropii de hanul Owl and Crow. Ca multe dintre clădirile pe lângă care am trecut în oraș, Owl and Crow are aspectul unei construcții dintr-un roman de Jane Austen. Tortul imens de nuntă din cărămidă roșiatică se înalță deasupra cartierului. Iedera cățărătoare se răsuțește din portic, îmbrăcând

¹ „Dumnezeule!” (n. tr.).

² „Bunicuță” (n. tr.).

hanul de trei etaje într-o pătură de cărcei verzi. Locul ăsta este plin de istorie!

Nimic din Miami nu este atât de vechi! Nici măcar *señora*¹ Cabral, care încă intră șchiopătând în brutăria familiei mele în fiecare luni și era *tan vieja*² dinainte ca părinții mei să se nască măcar, nu e atât de bătrână.

Spencer Wallace îmi lasă bagajele sub o pergolă plină de trandafiri. Faptul că-l văd pe Spencer aici și nu în Miami, când a fost în vizită cu soția și fiul lor, mă face să-mi dau seama cât de mult se potrivește întreaga lui înfățișare cu hanul din cărămidă și mortar. Părul roșcat abia începe să-i încărunțească. Are un cioc scurt și mustață. Poartă chiar și un blazer gros din tweed. Și *asta*, prima imagine a rudei mele îndepărtate la aeroport, mi-a făcut călătoria și mai ireală decât atunci când am urcat la bordul avionului. *Mami* și *Papi* m-au trimis într-o țară străină, unde bărbații poartă blazere din tweed. În luna *iunie*.

— Haide, Lila! mă îndeamnă Spencer din pragul ușii. Cate ar fi trebuit să se întoarcă deja de la fizioterapie. Înăuntru este bine și cald.

Când închide ușa în urma noastră, mă lovește din greșeală în umăr.

— Scuze! spune el și aruncă încă o privire îngrijorată spre ținuta mea de călătorie, aceeași la care se uită pieziș de când am ieșit din vamă.

Așa cum am descoperit în terminalul cinci din Heathrow, blugii mei albi, sandalele aurii și topul subțire de un roz-aprins nu sunt opțiunile obișnuite pentru vacanțele englezești, nici măcar la începutul verii, dar vestimentația e *perfect normală* pentru Miamiul meu. Nu are nicio importanță dacă mi-e frig sau nu.

¹ „Doamna” (n. tr.).

² „Foarte în vârstă” (n. tr.).

În han e cald, însă nu sufocant, iar eu inspir cu nesaț aroma de unt și zahăr care plutește prin aer, încercând să mi-o întipăresc în minte. Acum doar mirosurile cunoscute mă fac să mă simt ca acasă.

Tia Cate apare la baza unei scări lustruite din lemn.

— A, iat-o! Se apropie, mă îmbrățișează și îmi spune: Scuze că n-am venit cu Spencer să te întâmpin la avion; am fost nevoită să iau și mașina.

— Autobuzul a fost în regulă, spun în lâna aspră care-i acoperă umărul.

Părul aranjat în coc la ceafă este așa cum mi-l amintesc, dar accentul ei mi se pare mai monoton ca niciodată. Așa ajunge o venezuelană, născută Catalina Raquel Mendoza, după 25 de ani în Anglia? Aici, în orașul medieval din Hampshire, cu soțul ei, ea este Cate Wallace.

— Ia uite! Ai aproape optsprezece ani! zice Cate și se retrage, încruntându-se. Hai să mergem în salon, la un ceai, cât îți urcă Spencer bagajele la etaj. Focul este aprins și pot să-ți dau un pullover înainte să despachetezi. Bluza aia este subțire – nu vrem să răcești!

Mi se strânge inima, iar apoi... se întâmplă. Aici, pe holul tihnitului han Owl and Crow, cu scândurile de lemn uzate sub sandalele mele și suporturile înalte de tablă pline cu umbrele ascuțite de lângă ușă. Nu s-a întâmplat în aeroportul Miami International, când eram încruntată chiar și când îi sărutam forțat pe părinți și pe sora mea, Pilar. Nu s-a întâmplat când am urmărit luminile din orașul meu dispărând sub aripa avionului. Atunci nu am plâns. Nu aș fi făcut-o. Însă Catalina-Cate Wallace îmi ajunge la suflet, iar eu nu mă pot stăpâni. Ochii mi se umezesc, iar o amintire care n-o să-mi dea niciodată pace mă face să simt un nod în gât.

Ponte un suéter, que te vas a resfriar!

„Pune-ți un pulover, ca să nu răcești!” Cea mai folosită mantra cubaneză. Tatuată pe frunțile noastre. Scrisă cu cerneală imposibil de șters pe hârtia noastră cu parfum de violete. Strigată cu putere de la ferestre copiilor care mănâncă înghețată pe băț pe străzile din Little Havana. Bunica mea arunca teancuri de pulovere virtuale în stânga și-n dreapta. Până în dimineața rece de martie când nu a mai făcut-o. Cea mai rece zi dintre toate.

Duc repede mâna la talismanul cu porumbel auriu pe care-l port la gât, un dar de la *Abuela*, primit în urmă cu patru ani. Cate observă, iar trăsăturile ei rafinate se întunecă.

— O, dulcea ta *abuelita*! A fost o femeie minunată, draga mea!

„Draga mea.” Nu *mija*. Nu pentru Cate englezoaica.

— Practic, *Abuela* m-a crescut și pe mine, îmi spune Cate, privind-mă în ochii umflați. Am fost tare amărâtă că nu am putut să vin la înmormântare.

— *Mami* a înțeleș. Este departe. Șapte mii de kilometri!

Cate îmi cuprinde fața în mâini, iar gestul este atât de asemănător cu al bunicii, încât lacrimile amenință să curgă din nou.

— Spune-mi adevărul! zice ea. Chiar dacă abia m-am operat la gât, mama ta tot a găsit o cale să mă învinovățească, nu-i așa?

Râd. Anglia nu i-a furat nimic. Buzele țuguiate, șoldul înclinat și privirea provocatoare sunt doar ale lui Cate pe care mi-o amintesc din ultima călătorie a familiei Wallace la Miami.

— Cum de-ai ghicit?

— O iubesc foarte mult pe mama ta, dar femeile care apar în telenovele ar putea lua lecții de la ea!

O dramă ca-n seriale. *Mami* nu a fost niciodată la facultate, însă oricum e o actriță desăvârșită! Se pricepe și să facă lucruri care nu-mi prind bine deloc.

— Ia un loc în salon cât aduc ceaiul pe care ni l-a pregătit Polly, spune Cate și gesticulează spre arcadă înainte să plece.

Îmi scot borseta neagră; formularul vamal iese din buzunarul din față. „Ședere plăcută!” Mototolesc hârtia cât pot de bine. Nicio așa-zisă vacanță nu o să mă ajute să-mi revin.

2

ÎMI DAU SEAMA DE CE OASPEȚII DE LA OWL AND CROW SUNT înnebuniți după ceaiul de după-amiază servit în salon, dar în briouă asta englezească este prea mult zahăr! Deși textura este aproape perfectă, mulți bucătari dau greș când vine vorba de dulceață. Făina, untul și zahărul sunt doar baze pentru alte arome – mirodenii și esențe, fructe, frișcă și ciocolată. Un aluat nu trebuie să fie niciodată prea dulce. Trebuie doar să fie memorabil.

Nu că aș fi expertă în briouă englezești; de fapt, nu am făcut niciodată așa ceva. Pe ultima am mâncat-o în urmă cu patru luni, când Pilar a vrut să-și sărbătorească cei 21 de ani la un ceai, la hotelul Miami Biltmore.

La fel ca locul ăla încărcat de istorie, salonul în care mă aflu – cu ziduri de un albastru glacial și brocart peste tot – aduce mai mult cu un tablou decât cu o cameră. Aici sunt o siluetă desenată în viața altcuiva.

Am să-i spun „Cubaneză cu o briouă englezească prea dulce într-un oraș care nu e Miami”.

— ...și plimbări, iar zona rurală este chiar aproape. Poți să ajungi oriunde cu una dintre bicicletele pentru oaspeți și să te

odihnești foarte bine. În centrul orașului sunt cafenele și mici magazine care știu că o să-ți placă.

În timp ce își sorbea ceaiul negru și tare, Cate și-a petrecut ultimele cinci minute încercând să-mi prezinte orașul Winchester ca un adevărat agent imobiliar.

Am zâmbit încordată în tot timpul ăsta, *de parcă m-ar fi putut convinge* de ceea ce avea să-mi ofere.

— Sună bine! Și mulțumesc pentru că-mi permiți să stau aici!

Mă aflu în spațiul imaginar dintre dorința de a-mi îneca toate cuvintele în ceainicul pictat cu trandafiri și intenția de a-i acorda respectul cuvenit femeii pe care o știu de când m-am născut.

— Lasă prostiile! spune Cate. Poți să fii sinceră cu mine!

— Bine!

Pun pe masă cana de ceai, iar zăngănitul pe care-l scoate atingând suprafața este nedemn.

— Nu vreau să fiu aici. Chiar dacă suntem rude.

Cuvintele nici măcar nu îi străpung privirea insistentă – calmă precum cerul alb de marmură care se vede pe fereastră. Cu degetul, Cate conturează marginea ceștii de ceai. Oja de culoarea cireșelor negre îi strălucește pe unghiile-i ovale.

— Bineînțeles că nu vrei. Nu este nevoie să te prefaci. Dar părinții tăi cred că distanța o să te ajute...

— Și cum rămâne cu ce cred eu? Cu ce simt eu?

Sunt un disc zgâriat; repet replicile pe care le recit încă de când mi-am rezervat biletul de avion. Singurul ajutor de care am nevoie se află la șapte mii de kilometri distanță, de partea cealaltă a Atlanticului. Este locul unde, în urmă cu câteva săptămâni, aveam tot ce-mi doream. Este brutăria noastră, pe care o s-o preiau și o s-o dezvolt – cea care o să se sprijine întotdeauna pe rădăcinile

bunicii. Panadería La Paloma. Amintirea și spiritul ei sunt încă între zidurile alea, iar eu, nu.

Nu-mi trebuie Anglia. Miami este orașul meu fermecat. Casa unde am câștigat atât de des în șaptesprezece ani. Mă cheamă ancestral. „Ești a mea”, îmi spune. „Poți să câștigi din nou!”

Însă nu aici. Nu în Anglia.

În Miami aveam relațiile pe care le prețuiam cel mai mult, cele pentru care plâng pe ascuns. Cu *Abuela*. Andrés. Stefanie. Inima, trupul și memoria mea încă nu au terminat cu ele. Prea multe lucruri se pot schimba în 85 de zile în Anglia, iar eu nu am să fiu acasă, pentru a le împiedica să se întâmpale.

— Suferi, Lila! Și ți-ai înfricoșat părinții, spune Cate. Sănătatea ta mintală este mai importantă decât să preiei imediat frâiele brutăriei.

Bueno... „Ei bine...” Regula fără prostii este valabilă pentru amândouă. *Dar mă ocupam de asta*. Am nevoie de mai mult timp, nu de mai multe discuții. Nu de mai mult spațiu. De ce *Mami* și *Papi* nu pot să-și dea seama de asta?

Cate își răsuțește o șuviță blondă care i-a ieșit din coc.

— Promite-mi un singur lucru, deoarece amândouă știm cât de mult se poate înfuria *tu mamá*.

Cuvintele pe care le spune în spaniolă mă fac să-mi ridic privirea.

— Încearcă să-ți găsești locul aici! Poate chiar să te distrezi puțin. Dar o să ai grijă, nu-i așa?

Aparent, ultima jumătate de oră petrecută cu mine a făcut ca accentul să îi semene un pic mai mult cu al celor din sud-vest.

— Să nu ieși singură noaptea la alergat și să nu faci... nimic nesăbuit!

Nesăbuit. Așa cum am făcut în urmă cu două săptămâni? Obrajii mi se încălzesc de furie și regret. *Am fost foarte neglijentă. Nepăsătoare.*

Dar nu spun nimic din toate astea, ci îmi ascund restul răspunsurilor verbale în spatele ultimelor îmbucături de briouă cu coacăze negre făcută de Polly. Da, este prea dulce!

Ceașca mea de ceai e pe jumătate goală când Cate îmi dă un ghiont în antebraț.

— Hai să te instalezi! Cred că Spence ți-a dus deja bagajele, îmi zice și se ridică în picioare, făcându-mi semn să o urmez în hol și să urc treptele scării impresionante.

La etajul al doilea al hanului Owl and Crow sunt opt camere de oaspeți. Cate a menționat că sunt toate rezervate, dar acum holul lambrizat este ocupat doar de rânduri de aplici din alamă flancate de aripi mari și aurii de pasăre.

Ne oprim în fața unei uși late pe care nu scrie nimic și care are o încuietoare cu taste.

— Aici sunt scările spre apartamentul nostru privat. Codul ușii este codul poștal al vechiului nostru cartier din Miami, îmi explică, iar nostalgia îi îmblânzește trăsăturile.

Când părinții ei s-au mutat din Venezuela la Miami, Cate și-a petrecut atât de mult timp cu *Mami la Abuela*, încât a devenit a doua ei casă. Eu și Pilar nu i-am spus niciodată „verișoară”. Întotdeauna o să fie *tía* noastră.

Îmi face semn să introduc cele cinci cifre pe care le știu atât de bine. După un țuiut, încuietoarea se deschide și dezvăluie intrarea spre o altă scară de lemn sculptat.

Treptele ne conduc într-un loc spațios, care seamănă cu o mansardă. Cate îmi arată un hol.

— Eu și Spence avem camerele acolo.

Se întoarce și, prin living, mă conduce în aripa opusă.

— În partea asta se află camera ta de oaspeți, o baie și dormitorul lui Gordon. El este cu grupul de studiu, la bibliotecă.

Îmi aduc vag aminte că mi s-a spus că, pe aici, examenele școlare se dau până vara târziu.

— Nu-mi vine să cred că Gordon are șaisprezece ani!

Cate rânjește.

— Și este atât de înalt, încât abia ai să-l recunoști. Ultima dată când v-ați văzut cred că avea vreo doisprezece ani. Chiar înainte de excursia noastră în Key West.

— Da, țin minte că îi plăcea să alerge prin bucătăria din La Paloma în timp ce tu și mama beați *cafecito* afară, în față.

Părul brunet îmi cade pe față și miroase a avion. Mi-l dau pe spate.

— Încerca să fure o *empanada* din fiecare tavă pe care o scotea bunica din cuptor. Îl tot lovea cu prosopul, dar asta nu îl făcea să înceteze.

Amintirea mă ustură ca pișcătura unui elastic.

Îmi mut privirea până când Cate îmi strânge ușor umărul. Apoi deschide o ușă lambrisată și-și bagă capul înăuntru.

— Am ajuns! Știi unde să mă găsești! Cina e la ora șapte.

Dormitorul unde urmează să-mi petrec următoarele 85 de zile este mobilat cu un pat cu baldachin. Nu vreun model de la IKEA, ci o piesă autentică de mobilier, potrivită pentru secolul al XIX-lea. Îmi las geanta pe pat și-mi trec degetele peste fibrele lemnului de cireș. La fel ca restul hanului, pare vechi.

Spencer mi-a lăsat bagajele lângă o băncuță de catifea. Cercetez locul cu atenție: văd măsuța de toaletă cu televizorul deasupra, canapeaua cu model floral gri cu două locuri și masa de scris. Pe fereastra mare, care dă spre stradă, intră lumina amurgului. Pe celălalt zid exterior este o fereastră și mai lată, cu un mecanism acționat de o manivelă. Dau la o parte draperiile crem de mătase. Rama ferestrei scoate un scârțâit paranormal când rotesc mânerul

și mă aplec un pic în afară. Stând așa peste pervaz, mă uit dincolo copaci, la curtea bisericii, împrejmuită de ziduri care se apropie de partea hanului în care stau. Îmi forțez ochii să se obișnuiască, văzând cărămizile decolorate și bisericile cu turle ale micii parohii de alături în locul palmierilor și al tencuiei de culoarea piersicii.

Noua mea cameră este superbă, însă asta nu împiedică o jumătate din mine să-și dorească să lovească zidul cu pumnii, eliberând strigătele sălbatice care mi-au răsunat în minte toată ziua. Toată luna martie, aprilie și mai. Nu oprește cealaltă jumătate din mine să vrea să se ascundă sub pătura plușată.

Decid să-mi împing valizele spre ușă – nu sunt pregătită să-mi organizez noua realitate. Deschid geanta uriașă pe pat. Înăuntru este Miami. Mireasma discretă a detergentului pentru gresie cu lămâie și oțet folosit de *Mami* și a odorizantului meu de cameră cu aromă de gardenie pătrund în toate lucrurile de care am nevoie în seara asta. *Abuela* ar fi putut să facă bagajul ăsta.

Datorită ei, eu și Pilar nu am îndrăzni niciodată să urcăm în avion fără să ne luăm în geanta de umăr o pereche de chiloți în plus și un rând de haine de schimb. „La urma urmei, compania aeriană v-ar putea pierde bagajul!” Bunica nu avea niciodată încredere în cei care manipulau bagajele.

Iar eu nu le încredinșasem lucrurile astea. După colanți și un tricou lung, scot șorțul alb și inconfundabil al buniciei pe care l-am ținut în poală în timpul înmormântării ei. Apoi, o fotografie de familie cu mine, părinții mei și Pilar în grădina unchiului meu. Și una micuță cu *Abuela* pe care am făcut-o anul trecut: avea trupul firav, părul cărunt coafat elegant și zâmbea la micul ei dejun simplu cu *café con leche* și *pan tostado*.

Abuela și cu mine eram singurele din familie pe care ne pasi-ona să păstrăm *los recuerdos* – suveniruri. Pili nu s-a ales cu gena

sentimentală, iar *Mami* urăște dezordinea, dar, cu toate astea, încă nu a luat de pe bufetul bunicii micul altar cu cărți poștale, fotografii, figurine și flori uscate. Încă nu i-a transformat dormitorul în cameră de oaspeți și nici nu i-a mutat papucii uzați de grădină din curtea interioară. Momentan, chiar și mama păstrează lucruri.

Mă ocup de altarul pe care l-am adus cu mine, punând obiectele din Miami pe noptieră. Inima mi se agață de ultimul din geantă: un tricou alb cu emblema Universității din Miami pe care l-am cumpărat pentru Stefanie. Este *un recuerdo* de proporții gigantice, o amintire a unui plan cu cea mai bună prietenă pe care nu sunt încă pregătită să îl îndes într-un sertar.

Tricoul ăsta e cel mai important motiv pentru care mă aflu aici.

În urmă cu două săptămâni, tricoul comandat a sosit la Panadería La Paloma, ca o glumă proastă, în aceeași zi în care a decolat avionul lui Stefanie. Stef nu mai mergea la UM. Prietena mea nu se mai ducea nicăieri în Miami. Nu cu mine.

Începutul sfârșitului relației noastre s-a petrecut cu două zile înainte de sosirea tricoului. Mă așezasem pe patul ei, la fel ca întotdeauna, doar că atunci o geantă imensă zăcea pe covorul lui Stef. Pașaportul ei, teancurile de documente de călătorie și un pachet de la Catholic Missionary Fellowship din South Florida îi acopereau biroul.

Finalul sfârșitului nostru a debutat când am trântit ușa și am fugit dintr-o casă în care, ani de zile, fusesem binevenită, asemenea unui membru al familiei.

Și, pe la mijloc, cea mai bună prietenă a mea a recunoscut că se pregătea din noiembrie pentru un post de doi ani ca asistentă. Luni de instruire despre care nu-mi spusese nimic niciodată. Stef renunțase la locul de la Universitatea din Miami pentru o slujbă într-un sat îndepărtat, fără niciun cuvânt.

În urmă cu două săptămâni, singură în brutărie, mă holbasem la sigla UM de pe tricou. Cuvintele aruncate mă loviseră ca grindina.

— Nu ai putut să-mi spui?

— Lila, îmi pare foarte rău! M-ai fi făcut să mă răzgândesc.

— Nu e adevărat!

— Trebuie să plec.

— Ți-ai pus viața în ordine pe ascuns?

— Tocmai ți-ai pierdut bunica. Și după ce s-a întâmplat cu Andrés... În plus, știi că te-ai fi opus. Și ai fi câștigat, ca întotdeauna.

Atunci am fugit acasă și am plâns, uitându-mă la un selfie cu noi două la absolvire, făcut cu o săptămână înainte. Părul meu brunet și șuvițele ei subțiri și blonde ieșeau de sub tocile vopsite în culoarea neplăcută a minciunii.

Faptul că păstram tricoul moale în biroul de la *panadería* nu făcea decât să scoată în evidență un lucru: tristețea mea se schimbase, transformându-se dintr-o linie între două puncte care zvâcneau – *Abuela* și Andrés – într-o nouă formă. Un triunghi.

Iar triunghiul ăsta se înălța atât de mult, încât nu puteam să scap de el. Nu mă regăseam sub vidul întunecat. Inima mi se frânăsese, iar eu respiram de parc-aș fi așteptat furtuna. Trebuia să plec! Trebuia să fug!

Rețetă pentru momentul în care ești abandonată de cea mai bună prietenă

Din bucătăria Lilei Reyes

Ingrediente: O geantă ca să mergi la sală, păstrată în biroul lui *Papi*. O pereche de încălțări de alergat Nike. O bluză de un albastru-aprins. O pereche de colanți compresivi Adidas.

Pregătire: Echipează-te și fugi pe ușa de serviciu din spate! Du-te în dragul tău oraș natal, în Miamiul tău! Este destul de mare ca să te primească. Revendică locurile și străzile care te cunoșteau, care au fost martorele dragostei și ale bucuriei tale înainte ca ultimele trei luni să-ți răpească atât de multe! Revendică-le pe toate! *Ignoră discuțiile despre Stefanie cu familia ta. Este pierderea ta și tu ai să te ocupi de asta.

Temperatura de gătire: 250 de grade Celsius – exact cât de fierbinte pare Miami când alergi după-amiaza.

În după-amiaza aia din urmă cu două săptămâni, m-am dus în parcare din spate și am încuiat totul în Mini Cooperul meu turcoaz, în afară de cheia electronică și telefon. Aplecându-mă și întinzându-mă, m-am pregătit pentru ceea ce știam să fac cel mai bine, în afară de gătit. Alergând, am ajuns mai departe ca niciodată, parcurgând o distanță pentru care oamenii câștigă medalii și diplome. Singurul meu premiu a fost vechea răsplată a sfidării încăpățanate. Ore în șir, până la cină și după aceea, am ignorat toate semnalele de avertisment pe care mi le dădea corpul, ieșind din cartierul meu. Un gând a străpuns transpirația, căldura și durerea până când membrele mi-au cedat în sfârșit: dacă aș fi ajuns destul de departe, aș fi putut chiar să-mi ies din piele alergând.

Astăzi mă întreb dacă Stefanie avea dreptate, dacă într-adevăr aș fi reușit să o determin să se răzgândească. La urma urmei, puterea mea de convingere nu funcționase cu cei din propria-mi familie.

Mă așez pe băncuța gri de catifea și încerc să stau cât mai nemișcată. Pretind că, dacă nu mă mișc, nu o s-o facă nici locul de unde vin. West Dade o să rămână blocat în timp și spațiu până am să mă-ntorc din nou acasă.